

DE DRAKENTOVENAAR

*PETRALOUISE
MURIS*

Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris.

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1 Ergens in een ver koninkrijk.
9	2 Een koning voor het drakenrijk.
13	3 De zwarte drakenkoning.
18	4 Toverspiegels en grachtwater.
23	5 De tovenaar is niet meer nodig.
28	6 Tovenaar Hecatus.
32	7 Terug naar het drakenrijk.
35	8 Terug naar het ei.
40	9 De koning is gevonden.

HOOFDSTUK 1 ERGENS IN EEN VER KONINKRIJK.

De oude tovenaars overpeinsde zijn leven. Hij had spijt van de betoveringen die hij ooit gedaan had. Hij had ooit getracht een vredig rijk te stichten zonder oorlog en honger. Een land vol vredelievende draken. Het liep allemaal anders. Het begon zo:

Lang geleden in een koninkrijk hier ver vandaan leefden een koning en een koningin die almaar kinderloos bleven. Het was hun grootste wens een koningszoon te krijgen. Vele jaren verstreken zonder een kind in hun wieg te vinden. Vele tovenaars in heel de wereld hadden zij al bezocht om een toverspreuk of goede raad te vragen.

De koningin was inmiddels oud geworden. De hoop op een kind had zij laten varen. Zoals gewoonlijk ging zij om tien uur naar bed. Toen zij kant en klaar in bed lag en haar ogen sloot, begonnen de muren te trillen. Geschrokken ging zij rechtop zitten en schreeuwde om haar hofdames. De hofdames kwamen snel haar kamer binnen omdat zij dachten dat hun koningin ziek geworden was. De koningin vroeg hen of zij ook de muren hadden voelen trillen, maar de hofdames hadden niets gemerkt. Zij lieten een kaars branden voor hun angstige koningin en verlieten haar kamer.

Na enkele minuten trilde de muur opnieuw. Dit maal sprong de koningin haar bed uit en voelde met haar vlakke hand of de muur werkelijk bewoog. Het leek of de muur heel zacht was, eerder vloeibaar als pap. Haar hand gleed door de muur, haar arm gleed door de muur en tenslotte stapte de koningin door de muur.

Zij stond opeens in een voor haar onbekende schemerige ruimte.

Het was een kale kamer zonder meubelen, alleen in de hoek stond iets onder een wit laken. Er bewoog iets onder, zij was bang dat het een rat was.

Met een ruk trok zij het laken weg.

Verbaasd ontdekte zij onder het laken een prachtige kersenhouten wieg en een oude stoel.

Er bewoog iets in de wieg, er bewoog wat tussen de keurig opgemaakte lakentjes. Nog angstig omdat zij dacht dat het een rat kon zijn, schoof zij het lakentje voorzichtig iets naar beneden. Zij hoopte dat er een koningszoon in zou liggen. Zij hoorde zachtjes ademen. Dat kon toch geen rat zijn!

Het was zo donker in de kamer dat zij alleen in het wiegje kon tasten.

Zij voelde een huidje, zij voelde armpjes.

Eindelijk leek haar wens te zijn vervuld.

Zij haalde de kleine uit de wieg en wilde met hem door de muur terug haar slaapkamer ingaan.

De muur was solide geworden. Het was koud en hard. Met geen mogelijkheid kon zij er doorheen.

Toen ontdekte zij een deur, zij hoopte op de gang uit te komen.

Er was geen gang, alleen een ruimte die haar aan een grot deed denken. Heel hard begon zij haar hofdames te roepen. Er kwam geen reactie.

Haar stem echode in de holle ruimte.

De koningin dacht dat zij droomde en wreef in haar ogen. Zenuwachtig besloot zij de kleine weer in de wieg te leggen en op onderzoek te gaan.

Voorzichtig, voet voor voet liep zij de holle ruimte in. Zij kon nauwelijks iets onderscheiden in het duister. Haar voeten deden pijn. Omdat zij niemand tegenkwam liep zij wankelend de schemerige kamer weer in.

De baby huilde, het had schijnbaar honger.

De koningin wist niet wat zij moest doen en nam de kleine weer in haar armen. Opeens verscheen er een fel licht in de kamer. Doordat het licht zo fel was sloot zij haar ogen om die te beschermen.

Het licht scheen almaar feller te worden.

Vanuit het licht zei een stem: 'alleen u bent goed genoeg om dit kind groot te brengen. Het zal later waardig en moedig moeten regeren.'

'O, dank u wel, dank u wel, duizend maal dank!

Ik ben zo gelukkig!'

De koningin pakte het kindje en wilde de muur doorgaan. De muur bleek nog steeds koud en ondoordringbaar.

Nu zei de stem: 'het is volstrekt niet de bedoeling, om naar uw rijk terug te gaan. U zult hier blijven en hier de jonge prins opvoeden!'

'Maar... ik heb geen voedsel, nog de middelen om hem koninklijk te doen opgroeien en al mijn bedienden zijn in mijn paleis,' sputterde zij tegen.

'Uw ogen zullen vanaf heden gesloten blijven,' zei de stem en gooide toverachtige flonkerende sterretjes haar richting op.

Terwijl de ogen van de koningin sloten, kwam buiten de zon op.

‘Wie bent u eigenlijk?’ vroeg de koningin en probeerde vergeefs haar ogen te openen. ‘Ik ben tovenaars Levi’athan. Het is beter als u niets ziet. U zou het kind afstotelijk kunnen vinden. Bovendien is niemand koninklijk genoeg om de jonge prins op te voeden. Ik zal dienaressen sturen die al uw wensen moeten vervullen.’ Zijn stem ebde weg in de holle ruimte.

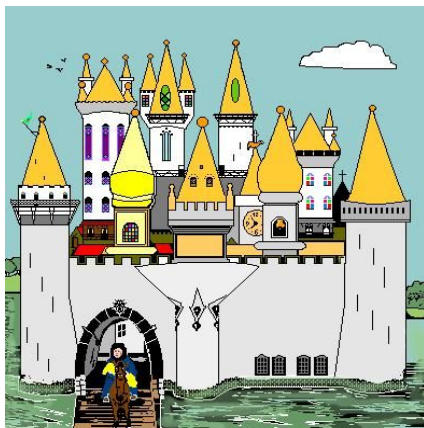
De koningin wreef tegen haar oogleden. Zij probeerde hen open te doen. Dat lukte haar niet.

Verdrietig haalde zij de kleine uit de wieg. ‘Ik heb zo lang op jou

gewacht, ik kan je niet eens aanschouwen,’ jammerde zij en kuste zijn kleine handjes. Er kwam een dienaar binnen. De koningin vroeg haar: ‘heeft deze kleine een naam?’ ‘Nee majesteit,’ zei de dienaar. ‘Dan zal ik hem nog een naam moeten geven.’ Ze streek de kleine over zijn wangen en zuchtte: ‘zo te voelen heb jij een smal gezicht. Vanaf nu heet jij prins Midgard.’ Ze vroeg haar dienaar: ‘is er iemand die deze kleine zogen kan?’ ‘Natuurlijk, ik zal meteen iemand sturen majesteit.’

De koningin troostte de hongerige baby door hem in haar armen te wiegen.
De dienaars holde de kamer uit de holle ruimte in.
Even later kwam zij met een min binnen. (Een min is zelf moeder, zij kan een andere baby ook voeden)

Het kleine prinsje werd gevoed en werd sterker.
De koningin voelde zich intens gelukkig al kon zij niet meer naar haar man. Na een tijd besloot zij om

met de baby te vluchten.
Zij hoopte haar eigen koninkrijk te vinden.
's Morgens vroeg ging zij als burger vermomt de stadspoort uit. De baby had zij omhuld in een laken. Al gauw kwam zij iemand

tegen. Zij liet hem een geldbuidel zien en vroeg of hij haar helpen kon.

'Natuurlijk,' antwoordde de persoon.

Hij nam haar mee naar een klein huis en maakte plannen. Zij vertelde hem eerlijk dat zij niet in dit rijk thuishoorde en dat de baby eigenlijk haar baby niet was. Zij hoorde hem grinniken.

Het leek alsof hij haar begreep.

Omdat de koningin niets kon zien, wist zij niet dat die behulpzame man, de tovenaer zelf was.

Kris, kras door weer en wind gingen zij door het land en werden niet gehinderd door opdringerige personen.

De koningin werd het zat, haar eigen land scheen te zijn opgelost in het niets, zij wilde terug. Zij vond al dat gereis niets voor haar kleine en vroeg de behulpzame man haar terug te brengen.

Eenmaal thuis zei ze tegen haar kleine dat zij er altijd voor hem zou zijn. Toveraar Levi'athan was blij dat zij niet meer weg wilde.

Jaren verstreken.

De koningin had haar kleine zeer net opgevoed en van alles geleerd. Zij nam hem overal mee naartoe en zo jong hij was, sprak hij verschillende talen. Hij kon ook makkelijk in gesprek gaan met ouderen. De jonge prins had nette tafelmanieren en had voor iedereen respect.

De koningin was terecht trots op hem.

Iedereen in het hele land was blij met de kleine prins. Zij wisten zeker dat hij later het land goed zou kunnen besturen.

HOOFDSTUK 2 EEN KONING VOOR HET DRAKENRIJK.

Het leven aan het hof van het drakenrijk viel lang niet altijd mee voor de koningin. Heel vaak zat zij treurig in haar stoel te overpeinzen hoe het haar eigen rijk verging. Zij dacht vaak aan haar man en aan al die aardige mensen in haar paleis. Vele zakdoekjes werden nat gehuild doordat zij hen allemaal zo miste.

De koningin vierde haar zeventigste verjaardag. Tegelijk was de dag aangebroken dat prins Midgard zou gaan regeren. Het hele drakenrijk vierde het feest mee. Overal hingen vlaggen uit en men verzong leuke dingen om te doen. De koningin stond naast hem toen hij de koningskroon opkreeg. 'Lang leve koning Midgard!' riep iedereen.

Na de plechtigheid ging hij op een bordes staan. Hij zwaaide naar zijn volk. Waarop zij ogenblikkelijk begonnen te juichen. Hij was erg geliefd.

De koningin pinkte een traantje weg: 'kon ik je nu maar zien, lieve jongen. Ik ben zo trots op jou!' Toveraar Levi'athan stond achter haar en opende haar ogen. Het heerlijke gevoel dat de koningin zojuist ervoer was totaal omgeslagen. Gillend rende zij naar haar kamer en sloot zichzelf op. De dienaressen bonkten op haar deur. De koningin deed de deur niet open. 'Toe nou,' riepen de dienaressen: 'doet u nou alstublieft open!' Het prachtige feest ging aan haar voorbij. Angstig zat zij in een hoek van haar kamer.

De tovenaer kreeg medelijden met haar en toverde zichzelf naar binnen. Hij streek haar over het hoofd en mompelde een toverspreuk.

Hij deed haar geloven dat zij ziek was en dat zij zichzelf alles ingebeeld had. Vanaf nu zou zij geen draak meer zien.

Hij nam haar mee de holle ruimte in, wat ervoor haar eruit zag als een hal. Daar zag de koningin niets anders dan drukdoende mensen met van alles in de weer.

Zij begon aan zichzelf te twijfelen en zei geschokt: 'ik heb het prachtige feest in de war gestuurd. Waar is mijn zoon?'

Toen zij zijn lieve stem hoorde was zij gerust gesteld. Zoals altijd was hij vriendelijk en verweet hij haar niets.

Midden in de nacht scheen een fel licht in haar kamer. Zij schrok omdat zij bemerkte dat zij weer kon zien. Zij kneep haar oogleden op elkaar want het licht deed pijn in haar ogen. Het licht kwam naderbij en hield stil boven haar hoofd.

'Zij slaapt, sst!' fluisterde een dienaes die haar een vers glas water bracht en kwam toedekken.

Even later was haar kamer weer donker.

'Ik kan weer zien, de tovenaer heeft mij niet goed betoverd. Morgen doe ik net of ik niets kan zien en kijk ik door mijn oogwimpers.'

En dat deed zij. Zij zag dat alle vriendelijke stemmen afkomstig waren van draken. Er was geen enkel mens om haar heen. Zij liet niets blijken.

Bang was zij niet meer, zij was benieuwd naar haar zoon. De tafel was gedekt het ontbijt stond klaar.

Weldra zou zij haar zoon voor het eerst zien.

Zoals altijd liet zij zich begeleiden naar de eetzaal. Zij tuurde door haar wimpers naar de tafel. De tafel was rijkelijk gedekt.

De jonge koning kwam binnen en nam plaats tegenover haar. 'Hoe is het met u, moeder? Ik hoorde dat u zich gisteren niet lekker voelde, gaat het weer een beetje?'

'Ja lieverd.' Zij bekeek hem stiekem van top tot teen. Het brood smaakte lekkerder dan voorheen nu zij alles kon zien.

De koning vertelde haar hoe het feest was verlopen en dat het erg gezellig was. Hij vond het jammer dat zij het niet had meegemaakt.

Na het eten stond hij op en kuste zijn moeder op haar wang.

'Wat raar,' dacht zij: 'hij ziet eruit als een dier en toch is hij als een mens.' Zij keek door haar wimpers naar de bedienden, ook zij gedroegen zich als mensen.

'Al is mijn zoon een draak, er bestaat geen liever kind.' Met die gedachte troostte zij zichzelf.

De tijd daarop zag zij haar zoon steeds minder. Hij had het druk met regeren.

Nu zij kon zien verveelde zij zich steeds vaker en werd ontevreden.

Zij wilde terug naar haar eigen koninkrijk. Stiekem sloop zij de kamers van tovenaars Leviathan binnen.

'Een tovenaars heeft toverboeken,' zo dacht zij en begon alle kasten overhoop te halen.

Telkens als zij iemand hoorde verstopte zij zich snel.

De tovenaer kwam binnen, hij mompelde wat en verliet de kamer weer.

Toen zag zij onder een tafel op de grond een groot dik boek liggen.

Zij pakte het en nam het vlug haar eigen kamer in. Zij hoopte dat niemand zou ontdekken waar zij mee bezig was.

Het boek had wel duizend bladzijdes, zij begon erin te bladeren.

Er werd op de deur geklopt.

'Wacht even,' riep zij en verstopte het boek onder haar matras, waardoor een bladzij scheurde.

Haar hofdame kwam met een pot thee en koekjes binnen.

'Ik heb geen trek in thee, ik ga even op mijn bed liggen, ik voel mij niet zo prettig,' jokte de koningin.

De hofdame vroeg of de koningin iets anders te drinken wilde.

'Nee, dank u wel.'

De hofdame liep snel de kamer uit.

De koningin haalde het boek tevoorschijn.

Haar handen trilden van opwinding. Ergens in het midden stond een vreemde toverspreuk.

Ons eigen rijk
Tegen een koninkrijk
Een muur zo mals als gras.
Loop er doorheen
En merk meteen
Dat de muur de muur weer was.

'Dat moet de toverspreuk zijn die mij hierheen bracht,' dacht de koningin en begon de spreuk voor de muur op te zeggen. De muur begon te trillen en zij liep er met het toverboek doorheen.

HOOFDSTUK 3 DE ZWARTE DRAKENKONING.

Er heerste een grote opwinding in het drakenrijk toen bleek dat de koningin verdwenen was.

Overal werd gezocht.

Tovenaar Levi'athan wist wel waar zij gebleven was maar durfde dat niet eerlijk te zeggen. Hij had in zijn kasten gekeken en had ontdekt dat alles overhoop gehaald was. Zijn grote toverboek lag ook niet meer onder de tafel. Het was waarschijnlijk mee door de muur gegaan. Het ergste vond hij het verlies van het machtige toverboek. In verkeerde handen zouden alle bladzijden van achter naar voor verdwijnen.

Hij durfde zijn kamer niet meer uit te komen.

De tovenaar wilde eerst de spreuk achterhalen waarmee hij naar het koninkrijk kon komen.

Hij zuchtte en steunde want hij kon zich de spreuk niet meer herinneren. 'Mals als gras' was het enigste wat hem te binnen schoot. Alle boeken werden opnieuw bestudeerd maar een goede toverspreuk vond hij niet.

De drakenkoning zocht overal in zijn land en vroeg aan iedereen of iemand de koningin gezien had.

Daar was hij inmiddels maanden zoet mee.

Uiteindelijk gaf hij de moed op en ging wanhopig terug naar zijn kasteel. Waarom had zijn moeder geen afscheid van hem genomen? Hij at haast niets meer en dronk haast niets meer. Hij werd er verdrietig en ziek van. Vanaf die dag bleef koning Midgard in zijn bed liggen.

De tovenaar had verschillende toverspreuken gevonden en probeerde ermee door de muur te gaan.

Telkens als hij door de muur ging, kwam hij niet in een ander koninkrijk terecht.

Woedend schreeuwend was hij weer eens in een kamer naast de zijne. Het was hopeloos.

In de tussentijd werd het land niet geregeerd. Velen maakte daar misbruik van om anderen te bestelen. Het werd een grote wanorde in het land.

Plots verscheen een zwarte draak aan het hof en van die tijd af werd het land weer geregeerd. Omdat iedereen weer tevreden was kroonden zij de zwarte draak tot koning van het drakenrijk en werd koning Midgard weer prins.

De nieuwe drakenkoning was verre van aardig.

Toen hij goed en wel de macht had in het land strafte hij iedereen die hem maar een strobreed in de weg stond. Prins Midgard moest verdwijnen.

De drakentovenaar werd geroepen.

‘Verzin onmiddellijk een toverspreuk waarmee Midgard voorgoed verdwijnt,’ beval hij.

De arme drakentovenaar wist niet zo snel een spreuk te verzinnen. Hij werd ruw zijn kamer ingesmeten.

Zenuwachtig probeerde hij verdwijndrankjes te maken. Diep in zijn hart wilde hij niet dat prins Midgard verdween. Hij moest iets bedenken om het koninkrijk te verlossen van de zwarte draak.

Na twee dagen had hij een verdwijndrank klaar.

Met een heel leger soldaten liep hij ermee naar de slaapkamer van prins Midgard en gaf het te drinken.

Het toverde hem onzichtbaar maar verdwijnen deed het niet.

De zwarte drakenkoning was zeer verheugd dat de prins voorgoed verdwenen was.

Nu wist hij zeker dat hij de enige baas in het land was.

Alle draken moesten harder gaan werken om meer belasting te betalen. Zo verrijkte de nieuwe koning zich. Het geld en het goud werd met kruiwagens het kasteel binnen gereden.

Tovenaar Levi'athan piekerde zich suf hoe hij het land onder controle kon krijgen. Zijn boeken konden daarbij niet helpen. Stiekem overlegde hij met de onzichtbare prins Midgard. Deze kwam op een goed idee. Er moest een drankje worden gebrouwen dat hem weer zichtbaar en sterk moest maken.

De tovenaar ging hard aan het werk en even later had hij het drankje klaar.

Drink het snel op, dan wordt u zo sterk als tien draken tegelijk.

Net toen de prins het drankje wilde aannemen, stormde opeens de zwarte drakenkoning binnen. Hij pakte ruw het flesje en klokte het naar binnen. Zijn spierballen groeiden, al waren het voetballen. Verward keek hij naar de tovenaar en tilde hem hoog op. 'Met mij haal jij geen grapjes uit, hè? Pas jij maar op! De muren hebben hier oren!' Hij gooide de tovenaar in een hoek van de kamer. 'Nog zo'n grap en jouw leven is voorbij, tovenaartje!' schreeuwde hij: 'waar is die snoeshaan, leeft hij dan nog?' Hij tastte in het rond om ergens de onzichtbare koning te ontdekken. 'Er is hier geen prins Midgard!' jammerde de tovenaar. 'Nog liegen ook! Ik zal je!' De drakenkoning kwam dreigend dichterbij. Net toen hij de tovenaar opnieuw wilde grijpen bedacht hij zich. 'Ik wil nog meer van die drankjes want ik heb grootse plannen!' Hij wenkte enkele soldaten om de tovenaar te bewaken, zij moesten erop toezien dat de tovenaar de juiste drankjes zou maken.

De arme tovenaar ging meteen aan het werk, hij was bang voor de soldaten. Die lieten hem geen tel met rust.

Zij lazen met hem mee in het toverboek en wilden van alles weten. Toen de tovenaar alle flesjes die er nog in zijn kast stonden gevuld had, wilde hij gaan rusten. De soldaten lieten dat niet toe.

'Niks daarvan,' commandeerde zij: 'er moet nog veel meer gemaakt worden!'

Enkele van hen moesten lege flesjes uit de kelder gaan halen. Er stonden daar niet veel. Zij besloten om lege wijnflessen mee naar boven te nemen. Lachend kwamen zij met alle kratten flessen binnen en stapelden die op. Er was haast geen ruimte meer om te bewegen. De stapels kratten lege flessen reikten tot aan het plafond en nam zowat alle ruimte in beslag.

‘Zo kan ik niet werken!’ mopperde de tovenaar.
‘Waarom niet? Het is een order van onze koning!’
‘Ik moet mijn ramen kunnen openen om de dampen naar buiten te laten.’

De soldaten lachten hem uit, maar vonden het later toch erg benauwd worden.

In de kelder was plaats genoeg er waren zelfs enkele ramen die op de gracht uitkeken.

Onder vrolijk gezang werd alles naar beneden gedragen.

Tovenaar Levi’athan mocht ondertussen even uitrusten.

Alle kruiden en andere middeltjes, meubels, kisten, kratten, flessen, boeken en kookgerei werden naar de kelder gebracht. Zelfs zijn bed moest mee naar beneden.

De drakenkoning kwam lachend aanlopen: ‘geweldig!’ riep hij. Hij stond goedkeurend te kijken naar zijn soldaten. Hij gaf hen een sleutel van de kelderdeur. ‘Netjes op slot draaien.’

De tovenaar schrok omdat hij opgesloten zou worden in de vochtige kelder. Hij smeekte: ‘geweldige koning, zou ik dan nog eenmaal het hele kasteel mogen rondwandelen?’

HOOFDSTUK 4 TOVERSPIEGELS EN GRACHTWATER.

De koning vond dat geen probleem, er moesten wel soldaten meelopen.

Tovenaar Levi'athan wandelde op zijn gemak het kasteel door. Hij sloeg geen hoekje over. Als hij langs een spiegel liep, mompelde hij iets.

De soldaten probeerden de woorden te verstaan, ze wisten niet dat het een toverspreuk was.

'Ik zie door jou,' verstonden zij.

Na een tijd had de tovenaar genoeg van zijn wandeling en vroeg de soldaten, hem naar de kelder te begeleiden.

'Bonk,' de deur viel achter hem dicht. Hij staarde naar de talloze lege wijnflessen.

'Goeie grutjes,' dacht hij: 'ik moet een drank voor het hele leger maken. Wat wil de zwarte draken koning? Wil hij oorlog zoeken met onze naburige landen? Waarvoor? Ik doe het niet! Ik doe het niet, ik maak geen drank!'

De tovenaar ging op zijn bed liggen en viel in slaap.

Hij werd wakker van de onzichtbare drakenkoning.

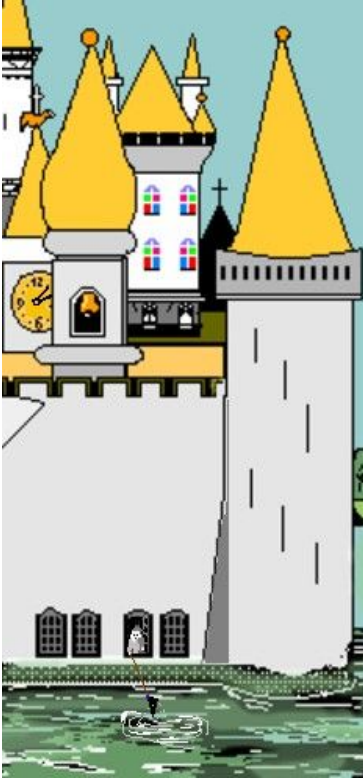
'Psst wordt wakker!'

De tovenaar ging geschrokken zitten.

'Ik moet u vertellen dat de zwarte draak in aantocht is. Heeft u nog helemaal geen drank gemaakt?

O wat erg, u zult gestraft worden en ik kan u niet helpen!' jammerde de prins. Zo snel mogelijk vulde de tovenaar lege flessen met water uit de stadsgracht.

Net op tijd! Er werd een slot omgedraaid en de

zwarte drakenkoning stond binnen. 'Zo, zo tovenaartje,' lachte de zwarte drakenkoning: 'u bent hard bezig geweest. Ik laat straks de flessen ophalen, dank u voor uw medewerking!' 'Pardon Majesteit mag ik nog wat vragen? Ik heb geen spiegel, ik wil er graag één hebben.' 'Natuurlijk tovenaartje, dat laat ik meteen regelen, tot ziens!' Met grote passen verdween de drakenkoning weer. 'En nu?' vroeg de prins.

'Ik weet het niet, ik wil geen drank meer

maken. De andere flessen vul ik ook met grachtwater.'

De tovenaar begon weer flessen te vullen.

Hij was net opgehouden met vullen of de deur zwiepte alweer open. 'Wij komen drank halen en uw spiegel brengen. Waar zullen wij hem plaatsen?'

De tovenaar keek rond: 'zet hem maar naast de raampjes tegen de muur. Er is hier amper plaats voor die grote spiegel, hadden jullie geen kleine?'

‘Ik weet het niet, ik kreeg deze mee. Als u een andere wilt neem ik deze weer mee.’

‘Het is al goed, ik neem deze spiegel wel. Neem de flessen mee, ze staan allemaal in de kratten bij de deur.’

‘Dank u wel, de koning heeft ze hard nodig.’

De kratten werden uit de kelder gehaald en de kelderdeur werd weer afgesloten.

‘U krijgt hier narigheid mee,’ zuchtte de prins.

‘Helaas,’ zei de tovenaar: ‘al moet ik sterven, ik wil geen oorlog alleen door mijn toedoen.’ Hij liep naar de spiegel en keek erin. Hij mompelde een spreuk;

Jij bent voor mij als vensterglas.

De vijand op mijn hielen.

Wat jij vertelt komt mij van pas.

Zeg wat je zult bezielen.

Vertel alles gauw

Want ik kijk door jou.

‘Kijk,’ zei de tovenaar: ‘ziet u dat ook?’

Hij wees in de spiegel. ‘Dat zijn de gangen van dit kasteel. Als er iemand doorheen wandelt ben ik de eerste die het ziet.’

‘Prachtig, u bent een groot tovenaar meneer

Levi’athan,’ grinnikte de prins: ‘onzichtbaar zijn heeft wel een voordeel, ik kan door muren en deuren.

Ik ben wel blij als ik weer zichtbaar ben.’

‘Dat is te gevaarlijk, voorlopig zult u onzichtbaar moeten blijven. Er is nog iets dat ik vertellen moet.

Ik ben niet erg eerlijk geweest, dat spijt mij heel erg,’ zuchtte de tovenaar. Allereerst bent geen prins voor mij, u blijft mijn koning! Als ik wat beter op mijn spullen had gelet, was uw moeder nog steeds hier.

‘Ach, maakt u zich niet druk,’ stelde de prins hem gerust.

‘U begrijpt mij niet, ik ben voor alles verantwoordelijk. Door mij loopt hier alles verkeerd! Toen u maar net geboren was verliet uw moeder haar nest. U kreeg geen warmte en geen eten. Ik kon niets anders bedenken dan een andere moeder voor u te zoeken. Ik bladerde in mijn boeken en ontdekte dat er een mensenwereld bestond. Mensen leggen geen eieren. Hun kinderen worden levend geboren zonder eierschaal. Ik keek in mijn kristallen bol en zag dat een mensenkind jarenlang verzorgd wordt.

Het ligt in een bedje in plaats van een afschuwelijk nest. Mensen zijn erg zorgzaam en daarom moest uw vader hier alle wetten veranderen zodat wij voortaan als mensen gingen leven. Alle buurlanden kopieerden ons gedrag. Alles heb ik bedacht, maar ik bedoelde het goed. De moeder die u kende was mens. Uw eigen moeder was een bonte draak, u lijkt op haar.’

Koning Midgard schrok, hij hield zielsveel van zijn mensenmoeder.

‘Sindsdien,’ sprak de tovenaars: ‘heb ik een menselijk uiterlijk. Mensen zijn mooier dan draken.’ ‘Is mijn moeder daarom weggelopen?’ vroeg koning Midgard onthutst.

‘Nee, ik had haar ogen gesloten, maar tijdens uw kroning heb ik haar ogen geopend. Zij schrok. Ik dacht haar ogen opnieuw te kunnen sluiten. Dat is dus mislukt. Zij is met mijn toverboek naar haar mensenrijk gevlucht. Ik heb geen spreuk om haar terug te halen,’ jammerde de tovenaars.

Koning Midgard was geschokt, zijn moeder hield niet genoeg van hem. Hij ging de kelder uit. De tovenaar zal ineengebogen op zijn bed. 'Pff, had ik het hem dan niet moeten zeggen?'

In de spiegel bewoog iets, tovenaar Levi'athan ging ervoor staan. In de keldergang liep de zwarte drakenkoning.

De tovenaar rende naar zijn bed en deed net of hij een toverboek aan het lezen was.

De deur kraakte in zijn voegen toen hij open werd gesmeten.

'Wat heb je gedaan tovenaartje! Mijn soldaten zijn ziek van jouw drankje!'

Hij greep de tovenaar beet en smeed hem tegen een krat vol flessen.

HOOFDSTUK 5 DE TOVENAAR IS NIET MEER NODIG.

‘Het komt denk ik door dat ik zo’n grote hoeveelheid moest maken. Ik denk dat ik teveel van dit en te weinig van dat erin heb gedaan.’ De drakenkoning streek langs zijn kin: ‘mm, dat zou kunnen.’

‘Denkt u, dat u het probleem kunt oplossen? Ik heb sterke manschappen nodig.’

‘Ik bestudeerde net mijn boeken, ik hoop snel een oplossing te vinden.’

‘Goed zo tovenaartje! Doe je best, maar zorg dat er snel een goed drankje komt!’

De zwarte drakenkoning snelde weg.

De tovenaar was weer alleen in de kelder, hij ging op zijn bed zitten.

‘Ik heb een idee. Wegvluchten kan ik niet. Ik ga een drankje voor mijzelf maken. Een drankje waarvan ik ook onzichtbaar wordt.’

Blij omdat hij dan eindelijk van de zwarte drakenkoning verlost was, ging hij aan het werk.

De tovenaar zette een raam open om de zwarte koning te laten geloven dat hij gevlucht was.

Niet lang daarna dronk hij het verdwijndrankje.

Binnen een mum van tijd werd hij onzichtbaar.

Hij ging voor de toverspiegel staan, hij zag zichzelf niet. Hij zag alleen kasteelgangen.

Hij ging dwars door de deur en ging op zoek naar de prins.

‘Ga eens kijken of er al drank klaar is?’ vroeg de zwarte drakenkoning aan zijn legeraanvoerder.

‘Ja, Majesteit.’

De legeraanvoerder holde meteen de troonzaal uit om nog geen vijf minuten later weer terug te zijn.

‘De vogel is gevlogen,’ schreeuwde hij.

‘Wat kan mij die vogel schelen! Ben je al in de kelder geweest?’

Majesteit de tovenaar’ is gevlucht. Zijn raam staat open, ik denk dat hij door de stadsgracht naar de wal is gezwommen.’

‘Dan kan hij niet ver zijn, ga er achteraan met al je mannen!’ schreeuwde de zwarte drakenkoning kwaad.

‘Maar Majesteit, de mannen zijn ziek. Zij hebben vreselijke buikkrampen.’

Nu werd de koning nog kwader: ‘scheer je weg, hup komt er nog wat van?’ Hij stond dreigend op.

De legeraanvoerder maakte dat hij uit de troonzaal kwam.

De zwarte drakenkoning liep de troonzaal uit.

‘Ik moet zelf maar eens een kijkje nemen in die kelder,’ dacht hij.

Enmaal in de kelder ging hij met een aantal boeken op het bed zitten. ‘Mm, tja zou ik dat ook kunnen?’ Hij bladerde snel door de toverboeken. ‘Ja, gevonden!’ juichte hij: ‘inderdaad een kleine hoeveelheid. Nu moet ik gaan rekenen, daar ben ik goed in.’

Hij rende de kelder uit en ging in de troonzaal rekenen hoeveel van de ditjes en hoeveel van de datjes hij nodig had. Er moest genoeg drank gemaakt worden voor zijn gehele leger.

Hij was dolgelukkig nu hij wist dat hij het sterkste leger op de wereld kreeg.

Hij liet de boeken van de tovenaar naar zijn kamers brengen.

‘Ik heb jou niet nodig tovenaartje, ik kan het zelf ook,’ lachte hij.

Nu rende hij naar de keuken waar talloze koks aan het werk waren. Die schrokken ontzettend toen de zwarte drakenkoning pardoos in de keuken stond. ‘Luister allemaal, jullie moeten alle aardappels en groenten van het vuur halen. Jullie gaan vanmiddag iets anders klaarmaken. Hier is een lijst. Niemand van jullie mag van de drank proeven. Wie dat wel doet zal levenslang gevangen worden gezet! Is dat duidelijk?’ Iedereen knikte angstig ja.

Meteen werden er potten en pannen leeggemaakt want er moest een drank worden bereid.

De zwarte drakenkoning lette goed op zodat er niets mis kon gaan. Hij zat met zijn lijst midden in de keuken en gaf iedereen orders.

Aan het einde van de middag was voor heel het leger drank gemaakt. Hij liet alles overhevelen in flessen en liet alles naar de troonzaal brengen. Van vermoeienis viel hij op zijn troon in slaap.

‘Majesteit, Majesteit!’

De drakenkoning deed zijn ogen open.

‘De tovenaars is nergens te vinden, niemand heeft hem gezien. Ik weet niet waar ik moet zoeken,’ mopperde zijn legeraanvoerder.

‘Niet meer nodig soldaatje, inmiddels staat hier drank genoeg.’ De koning wees naar alle kratten toverdrank. ‘Als de soldaten zijn opgeknapt moeten zij bij mij een lepel drank halen. Daar knappen zij wel van op. Daarna...ha, ha, ha’ kunnen wij ten oorlog!’

‘Maar Majesteit..., wie is dan onze vijand?’

‘Heel de wereld, iedereen! Ik wil stinkend rijk worden, want heel de wereld wordt van mij!’

De zwarte drakenkoning schreeuwde: 'ga nu, ik wil rust!' Hij lachte tevreden: 'ik kan nu ook toveren, ik voel mij zielsgelukkig.'

De onzichtbare tovenaar keek onthutst naar alle kratten toverdrank.

'Goeie grutten, wat ben ik een stommeling, ik kan hem nu niet meer tegenwerken. Wat moet ik doen!' Hij holde naar de kelder terug, daar schrok hij geweldig. Alle boeken waren weg.

De rest van zijn spullen lagen er nog wel.

Zonder zijn boeken kon hij niets beginnen.

Hij was een dom mannetje geworden dat zonder zijn boeken niet kon toveren. Hij ging op bed zitten en staarde in de spiegel er kwam een wazig figuur zijn kant op.

'Levi'athan waar ben je?'

'Ik ben hier, wij hebben een probleem, alles loopt mis! Ik ben ook onzichtbaar en de zwarte draak heeft toverdrank gemaakt.'

'Hoe kom jij onzichtbaar? Heeft de zwarte draak dat gedaan?'

'Nee ik ben zo stom geweest dat zelf te doen, hoe los ik dat op? Mijn boeken zijn allemaal weggehaald.'

'Tja, hadden wij nu maar jouw grote toverboek, maar die ligt in de mensenwereld. We kunnen niets doen en hebben geen grip op de situatie. Weldra verkeert ons land in oorlog,' jammerde prins Midgard.

Beide mannen zaten moedeloos op het bed in de spiegel te staren.

De koning wees in de spiegel: 'moet u nu eens zien, zag u die soldaat? Hij is gegroeid en heeft enorme spierbundels.'

'O nee, dat goedje werkt echt, ik moet wat verzinnen, ik moet.... Wacht eens wij kunnen toch naar mijn achterneef gaan, hij is een groot tovenaar.'

'Dat is een goed plan Levi'athan, laten wij snel naar hem toegaan, waar woont hij?'

'In het buurland, o grutjes, wij zijn daar nooit op tijd.'

'Hoezo niet?'

'Dan is de oorlog vast begonnen!'

'Dan hebben wij geen tijd te verliezen. Kom snel, we gaan!'

De beiden mannen gingen op weg. Zij hoefden niet met paarden want draken kunnen harder rennen. Levi'athan zat op de rug van Midgard. Omdat zij onzichtbaar voor anderen waren konden zij ongehinderd vertrekken. Zij moesten zo snel

mogelijk naar het buurland om de achterneef van de tovenaar op te zoeken.

HOOFDSTUK 6 TOVENAAR HECATUS.

Drie uren duurde het eer prins Midgard de grens had bereikt. Hij moest nog eens een uur rennen eer hij het dorp van de achterneef van de tovenaar had bereikt.

Hijgend klopte hij aan.

‘Kom binnen!’ riep iemand vanuit het huis.

Midgard en Levi’athan stapten een kleine hal binnen. Tovenaar Hecatus deed de haldeur open om te zien wie op bezoek kwam. Hij zag niemand.

‘Ik ben het, jouw neef Levi’athan en ik heb prins Midgard bij mij.’

‘Zeg, waarom zijn jullie onzichtbaar? Zo kan ik jullie toch niet zien.’ Hij liep naar zijn kamer en haalde daar een poeder tevoorschijn. Hij blies het stof het halletje in. Onmiddellijk werden de tovenaar en de koning weer zichtbaar.

‘Zo is het beter. Wat zie jij er geweldig uit Levi’athan!’ Hij zoende Levi’athan op zijn wangen. ‘Wij hebben jouw hulp nodig. De wereld is in groot gevaar,’ jammerde Levi’athan.

Hecatus keek naar de prins. ‘Is de wereld in gevaar? Hoezo dan? Wat kan ik’ dan voor de wereld doen?’

Prins Midgard wreef zenuwachtig over zijn drakensnoet. ‘Mijn land heeft op het ogenblik het sterkste leger op aarde. De nieuwe zwarte koning wil oorlog en macht, geld, goud en juwelen. Hij wil de koning van heel de wereldbevolking worden. Iedereen is in groot gevaar. Wij moeten hen stoppen!’

‘Dat kan denk ik, op één manier,’ zei Levi’athan: ‘wij moeten voor iedereen zo’n sterke toverdrank maken.’

Zo behulpzaam als hij was ging Hecatus aan het werk met zijn potten en pannen.

Hij liet zijn regering weten dat er oorlog dreigde en wat hij van plan was. Nog geen uur later werd de eerste toverdrank in de legerkazerne afgegeven. Dezelfde middag had iedere soldaat toverdrank gedronken.

Natuurlijk wist de hele drakenwereld heel snel wat de zwarte drakenkoning van plan was. Overal werd dezelfde toverdrank gemaakt. De hele wereld wachtte met spanning af wat er gebeuren zou.

Het liet op zich wachten. De meeste soldaten van de zwarte koning waren nog steeds ziek van het vuile water uit de stadsgracht.

De koning wachtte rustig af want hij vond dat iedereen nodig was.

Wat hij niet wist was, dat heel de wereld al op zijn hoedde was.

Alle landen waren bang voor een op hand zijnde oorlog, maar hun soldaten waren net zo sterk.

Twee weken later stonden het leger van de zwarte draak over de grenzen. Elk land om het drakenrijk werd tegelijkertijd aangevallen.

Gelukkig konden de buurlanden zich verzetten.

Zij hadden gehoord dat het nog een hele opgave was de zwarte drakenkoning te overmeesteren.

Het verhaal ging rond dat hij tien maal meer drank ingenomen had dan al de anderen.

Het bleek dat hij zo sterk geworden was, dat hij in zijn eentje een heel leger aankon.

De zwarte drakenkoning was niet bij zijn leger, omdat hij lui was. Zijn eigen toverdrank had hij helemaal niet ingenomen.

Hij liet veel liever anderen voor zich vechten.

Hij was niet voor niets de leider van het drakenvolk.

Op het ogenblik dat zijn leger de grens overtrok, lag hij te snurken in zijn bed.

's Avonds werd hij gewekt door de bedienden omdat zijn eten klaar stond. Hij rekte zich uit en ging slaperig naar de eetzaal. Na een paar happen dacht hij ineens weer aan zijn manschappen. Zijn ogen twinkelden toen hij dacht aan alle rijkdommen van de wereld. 'Is er al nieuws?' vroeg hij aan de dienaar die naast de deur stond.

'Ja Sire, er is hevig verzet bij de buren, uw oorlog is nog niet gewonnen.'

De zwarte drakenkoning stond op en kwam dreigend op zijn bediende af.

‘Wat denk jij wel, nutteloos ventje. Jij staat hier alleen te staan. Ik heb zelf de toverdrank gemaakt. Ik zal toch zelf wel weten of mijn soldaten winnen of niet?’ Hij greep zijn bediende en kwakte hem op een stoel. ‘Ga zitten, jij irriteert mij!’

Hij stormde de eetzaal uit en mopperde luid: ‘zij staan te kijken hoe je eet. Zij weten van alles. Ik heb zo’n hekel aan al die lui!’

Hij overdacht wat er gezegd was. ‘Mm niet aan de winnende hand. Mm, ik zal zelf moeten zien of er wel gevochten wordt. Misschien zitten zij met zijn allen gezellig aan de thee.’

Met grote stappen verliet hij het kasteel.

De bedienden gingen ondertussen de kelder leeghalen. Al de spullen van de tovenaars werden weer boven in zijn kamer gezet. ‘Kijk daar eens daar ligt een bladzij uit een toverboek,’ zei een bediende. Hij raapte het papier op en begon het hardop voor te lezen:

Ons eigen rijk
Tegen een koninkrijk
Een muur zo mals als gras
Loop erdoorheen
En merk meteen
Dat de muur de muur weer was.

Opeens begonnen de muren te trillen alsof er een aardbeving was. De bedienden werden bang en sommige hielden de muren vast. Zij tuimelden er dwars doorheen en verdwenen spoorloos.

De overgebleven bedienden keken vol ongeloof in de aangrenzende kamers. Er waren minstens vijf bedienden in de muren verdwenen.

HOOFDSTUK 7 TERUG NAAR HET DRAKENRIJK.

De oude koningin zat rechtop in haar bed. De muur had weer bewogen.

Opeens zag zij een schim in haar kamer.

‘Vertel, wie bent u?’ riep zij met luide stem. Zij deed een kaars naast haar bed aan.

De bediende kwam bedeesd naderbij en riep:

‘Majesteit, ik dacht dat u weg was!’

‘Wat? Hoe kom jij hier!’ riep de koningin, zij zag een drakenbediende.

‘Ik denk dat het door dit komt, Majesteit. Ik zei een rijmpje op en toen was ik ineens in uw kamer. Ik heb deze kamer nog nooit eerder gezien.’

‘Geef hier dat blad ik heb het onmiddellijk nodig!’

De koningin pakte het grote toverboek en de bediende vast en ging voor de muur staan. Zij zei snel de toverspreuk. De muur trilde weer.

‘Snel erdoorheen!’ beval de koningin. Zij gaf aan de andere kant van de muur de bediende een zoen:

‘hier voor jou, ik moet nu snel mijn zoon zien.’

Zij legde het blad tussen het boek van de tovenaar.

De bedienden die in de kamer bezig waren, bogen diep voor hun koningin.

‘Waar is mijn zoon?’ vroeg zij.

‘Hij is al een tijd weg, Majesteit. Wij hebben een nieuwe zwarte drakenkoning. Hij is ook net weggegaan, hij is naar de grens. Hij voert oorlog met heel de wereld. Dat komt allemaal door die toverdrank.’

‘Toverdrank?’

De dienaren vertelden de koningin, wat er tijdens haar afwezigheid gebeurd was.

‘Wie zijn jullie trouw, mijn zoon of de zwarte draak?’
Wij zijn bang voor de zwarte drakenkoning, hij is erg
grof en gemeen. Uw zoon bemoeide zich allang niet
meer met het volk, hij is verdwenen.’

‘Wij wilden wel trouw zijn aan uw zoon, maar wij
hadden een andere koning nodig, want het volk
moest geleid worden. Het gaat nu ook niet goed,
geloof ik.’

‘Mijn zoon is verdwenen? Waarheen dan?’ zuchtte
de koningin. Zij liep naar de troonzaal en ging op de
troon zitten. ‘Vanaf nu ben ik jullie Koningin en zal ik
die zwarte draak laten opsluiten! Alle draken uit dit
rijk moeten beseffen dat ik de baas ben. Het is
afgelopen met die zwarte draak.’

Maar Majesteit, de zwarte drakenkoning is oersterk
niemand durft hem aan te vallen.’

‘Wij gaan hem ook niet aanvallen, wij gaan hem in
de val lokken. Breng alle toverboeken!’

De koningin begon door de boeken te bladeren.
Al heel snel had zij een prachtige toverspreuk
gevonden. Nu moest zij ook de tegenspreuk nog
opzoeken. Het duurde even voordat zij de juiste
gevonden had. Zij riep al haar personeel en ging in
hun midden staan. ‘Jullie moeten beloven alleen
trouw te zijn aan mij, nu mijn zoon er nog niet is.
Beloven jullie dat?’ ‘Ja Majesteit,’ riep iedereen.
‘Let nu allemaal op en wees niet bang.’

De zwarte draak zal van mij in de ban geraken
Zijn hart schreeuwt dat van alle daken
Verliefd op mij, een schone zwarte vrouw
Die hij voor eeuwig hebben zou
Hij doet alles om haar te behagen
Wat hem zal spijten tot het end van zijn dagen.

De koningin was veranderd in een grote zwarte draak. Al het personeel deinsde achteruit.

‘Niet bang zijn alles komt weer goed,’ zei zij: ‘is hier iemand die een boodschap naar de zwarte koning kan overbrengen?’ ‘Ja ik,’ riep iemand in de troonzaal. ‘Goed, ga naar de grens en zeg dat er een mooie prinses uit een rijk land is gekomen om kennis te maken. Zeg dat zij op doorreis is, dan komt hij snel.’

‘Ja Majesteit!’

‘Ik wil dat jullie net doen alsof jullie mij niet kennen. Ga dus gewoon aan het werk. Over een tijd regeert mijn zoon hier weer.’ Zij ging op de troon zitten en bestudeerde de toverboeken. Zij kon niet van de boeken afblijven, aandachtig bekeek zij elke spreuk. Zij zag steeds meer spreuken die zij kon gebruiken. Haar ogen werden moe en benieuwd hoe zij er nu uitzag liep zij naar een grote spiegel, zij schrok van zichzelf. ‘Wat zie ik eruit zeg, maar ik ben wel jong zo te zien, ha, ha,’ lachte zij.

De toverboeken liet zij netjes opruimen in haar kamer en het grote toverboek bracht men naar het gastenverblijf.

De zwarte drakenkoning was al in aantocht.

HOOFDSTUK 8 TERUG NAAR HET EI.

De zon ging net onder in het drakenrijk, toen de zwarte drakenkoning het kasteel binnenwandelde. Hij hield een bediende aan en vroeg hoe de prinses eruit zag.

‘Ik heb haar niet zelf gezien, Majesteit, maar ik heb vernomen dat zij op u lijkt.’

‘Mm leuk, is de eetzaal in gereedheid gebracht? Staan er bloemen? Ik ga mij even omkleden, roep mij als alles klaar is en waarschuw ook de prinses.’ De zwarte drakenkoning verheugde zich op de kennismaking.

Een half uur later werd hij gehaald door een bediende. Hij keek goedkeurend de eetzaal rond. ‘Prachtig, prachtig, jullie hebben je best gedaan.’ Met kleine glitter oogjes wachtte hij de komst van de prinses af.

Daar stond zij, het allermooiste meisje dat hij ooit gezien had. Hij was ontroerd door haar betoverende schoonheid. Hij liep op haar toe en schudde haar hand. ‘Welkom, gaat u zitten.’ Hij schoof haar stoel naar achter.

‘Dank u, ik ben prinses Pandora, mijn moeder stuurt mij naar de omliggende koninkrijken. Zij wenst voor mij een geschikte rijke edele man.’

De zwarte drakenkoning lachte vrolijk. Hij wilde haar man wel worden, hij was tot zijn oren verliefd.

‘Dus u gaat hierna naar andere koninkrijken, of ben ik de laatste?’

‘Ik moet nog naar twee koninkrijken, ik heb niet veel tijd. Ik vertrek morgenvroeg.’

‘Wat jammer nou,’ zuchtte de zwarte drakenkoning onder het eten: ‘goed... ik zal vertellen dat ik binnenkort over de wereld heers. Mijn soldaten vechten zich over alle grenzen. Beneden in de kerkers heb ik goud en juwelen opgeslagen, genoeg voor ons twee. In de lege ruimtes in het kasteel ligt nog veel meer. Wat kunt u zich beter wensen dan naast mij op de troon te zitten?’

‘Ik moet er nog over denken,’ zei prinses Pandora. De zwarte drakenkoning keek haar vertwijfelt aan. ‘Ik vind u wondermooi, wij zouden goed bij elkaar passen. U bent ook een zwarte draak. Ik bewonder u.’ Hij riep een bediende. ‘Jij moet voor mij een sierraad halen en een kroon, vlug snel een beetje.’

Na een tijdje kwam de bediende hijgend met een gouden ketting aanlopen en een kroon.

‘Zet op, doe aan. Van nu af aan zijn al mijn rijkdommen ook voor jou.’

Dank u wel edele koning, ik denk dat ik niet verder hoef te reizen. U wordt denk ik, mijn man.’

Opgetogen stond de zwarte drakenkoning op.

‘Mag ik u een handkusje geven?’ ‘Graag, zei de prinses. Hij kuste haar. Hij wendde zich naar de bediende: ‘je hoorde het kerel, de vlaggen moeten uit. Zoek de vlaggen, er moeten bloemen en vlaggen komen!’ Prinses Pandora vond dat de koning niet te hard van stapel moest lopen en zei: ‘er is echter iets wat mij van u tegenvalt edele koning.’ De zwarte drakenkoning schrok van haar stekelige woorden en vroeg: ‘wat valt er dan tegen? Ik kan jou macht en rijkdom geven.’

‘U bent oorlogzuchtig, ik wil een vredig rijk.’

‘Maar..., hij dacht snel na: ‘dat’ kan geregeld worden. Al uw wensen vervul ik. Ik zal het leger meteen terugtrekken.’

Hij rende de eetzaal uit. De koningin glimlachte vrolijk. De verliefde koning wist niet dat hij betoverd werd. Nog geen minuut later stond hij weer voor haar neus. 'Het is geregeld, mijn soldaten keren terug.'

'Mooi, ik ga nu naar mijn kamer, want morgen ga ik mijn ouders vertellen dat ik trouwen ga.'

Zij verliet de eetzaal en ging naar het gastenverblijf.

De zwarte drakenkoning was enorm opgewonden.

Dolgelukkig danste hij door de eetzaal.

Hij vond het ineens niet meer erg om geen wereldheerser te worden.

'Wat is zij mooi, wat is ze mooi,' zong hij luidkeels.

De koningin zocht in het grote toverboek naar een spreuk om de zwarte drakenkoning te verbannen.

Hij moest ergens terecht komen waar hij geen kwaad kon doen. 'Terug naar het ei,' las zij.

Die toverspreuk bekeek zij keer op keer er hoorde een toverdrank bij.

Benodigdheden:

Een ei van een draak
Een luizenkaak
Knorrenblad en moerasdrab
Zwavel damp en wormensap

en de spreuk:

Vergeet, voorbij
Een draken ei
Houd het niet warm bewaar het koud
Ook al wordt het ei erg oud.

Toepassing: een theelepel in een glas vruchtensap oplossen.

De bedienden in het gastenverblijf moesten alle benodigdheden voor haar halen. Daarna ging zij aan het werk. Na een uur had zij het vieze goedje gebrouwen. Zij hevelde het in een flesje.

‘Ik lijk wel een heks,’ dacht de koningin.

Zij liet alle rommel opruimen en leerde de spreuk uit haar hoofd. Er mocht niets mis gaan.

De volgende ochtend stond heel vroeg een dienaar bij het bed van de zwarte koning.

‘Majesteit, de prinses wil voor zij weggaat met u ontbijten. Zij wacht op u in de eetzaal.’

De zwarte drakenkoning haastte zich zijn bed uit.

Hij wilde er fantastisch uitzien voor zijn toekomstige bruid. Vrolijk fluitend liet hij zich oprispen en kleden.

Zingend liep hij de gangen door op weg naar zijn geliefde. Af en toe keek hij goedkeurend in de gangspiegels.

Hij zwaaide de eetzaal deur open en keek verliefd naar zijn toekomstige vrouw. ‘Prinses, wat ben ik blij dat u hier nog bent.’ Hij gaf haar een kushand en nam plaats. ‘Dat ziet er lekker uit,’ hij zag dat de prinses oranje sap dronk: ‘is dat lekker?’ ‘Ja heerlijk, dit is sinaasappelsap uit mijn koninkrijk, wil je ook een glas? Wacht, ik laat je het eerst even proeven.’

Zij liep op hem af met het glas in haar hand.

‘Neem een nipje, als je het lust schenk ik het voor je in.’ Hij vond het leuk om uit haar glas te drinken.

Heel voorzichtig nam hij een slokje. ‘Lekker zeg, dat is een heerlijk drankje, ik lust wel een glas.’

Prinses Pandora vertelde hem grapjes om hem af te leiden. Ondertussen schonk zij zijn glas vol.

Zij roerde erin met een theelepels en lachte naar hem.

Zij bracht hem zelf het glas en zette dat voor hem neer. Onder het eten vertelde de zwarte koning hoe hij dacht het bruiloftsfeest te organiseren en wie er uitgenodigd zou worden. Hij keek verliefd naar haar lachende gezicht, toen nam hij een slok en nog een slok. 'Heerlijk spul,' zei hij. Hij dronk scheutig de rest op. Ondertussen mummelde prinses Pandora:

Vergeet, Voorbij
Een drakenei
Houd het niet warm bewaar het koud
Ook al wordt het ei erg oud.

Er gebeurde niets. Prinses Pandora nam geen risico, zij gaf hem een zoen en zei dat zij snel weer terugkwam. Zij liep snel naar het gastenverblijf verborg de boeken en sprak nog een toverspreuk uit. Zij leek te zijn verdwenen in het niets. Zij was niet weg, ze was een insect geworden een heel kleintje. Zij vloog meteen terug naar de eetzaal. De deur stond open, zij vloog naar binnen. De zwarte drakenkoning was nog steeds geen ei. 'Heb ik soms de verkeerde spreuk opgezegd? Was de toverdrank niet sterk genoeg? Had ik misschien verkeerde middelen gebruikt?' De zwarte drakenkoning liep vrolijk de eetzaal uit. Hij twijfelde of hij naar het gastenverblijf zou gaan. Toen gebeurde het. 'Wat voel ik mij opeens naar zeg, ik ga maar even op bed liggen.' Hij liep de gang door. 'Waar is mijn kamer ook alweer? Ik wil liggen.' Ik w, w, wat...w, w, waar? Hè? Waar ben ik? O, wat ben ik ziek!' Het insect zat op de spiegel en wachtte rustig af. De zwarte draak verloor zijn evenwicht en viel. Hij veranderde tergend langzaam en werd almaar jonger. Plots lag er alleen een drakenei.

HOOFDSTUK 9 DE KONING IS GEVONDEN.

Het insect vloog van de spiegel af en vloog naar het ei. Vlуг zei zij een andere toverspreuk:

Altijd zal ijs jou omgeven.
Opdat jij nimmer zult leven.
Jij zal snel in een ijsschots gaan.
En komt er nimmer meer vandaan.

'Floep', weg was het ei. Meteen vloog zij naar het gastenverblijf terug. Daar ging zij op het bed zitten en sprak weer een toverspreuk:

Ik verander zoals in het begin
Terug in de koningin.

Zij had haar oude gedaante aangenomen en wandelde naar de troonzaal. Al het personeel moest weer komen.

Toen iedereen er was sprak zij:

'lieve dames en heren wij zijn verlost van de zwarte draak. Hij zal ons nooit meer hinderen. Jullie moeten mij nu nog helpen, om mijn zoon en de tovenaar te vinden.

Heel het drakenrijk was in rep en roer. Iedereen zocht naar koning Midgard.

In het buitenland vernamen zij dat het gevaar geweken was, maar dat de koning zoek was. Uiteindelijk werd hij gevonden. Al die tijd had hij gelogeed bij de achterneef van zijn tovenaar. Hij groette tovenaar Hecatus en bedankte voor zijn gastvrijheid. Samen met Levi'athan ging hij huiswaarts. Onderweg wuifden draken en zongen het volkslied.'

Zo'n kleine vier uur later stonden zij voor de stadspoort. 'Wat ben ik blij om thuis te zijn,' zei Levi'athan. 'En ik,' zuchtte koning Midgard. Zijn moeder stond voor het kasteel te wachten. 'Mama!' schreeuwde Midgard van vreugde. De koningin spreidde haar armen en kuste haar zoon. 'Ik zal tot het eind van mijn dagen hier bij jou blijven, lieve jongen.' Toen keek zij hem streng aan. 'Ik wil dat jij snel gaat trouwen met een lieve drakenvrouw. Binnenkort komen buitenlandse prinsessen hier naar het bal, dan zul jij er één moeten kiezen.' Zij wandelden vrolijk naar binnen en maakten plannen voor het bal en het volk.

EINDE.